Canada

Utgifves hvarje hälgfn Onsdag i Winnipeg, Man.

K. FLEMMING,
Redaktör och Utgivare

"CANADA", den enda skandinaviska Veckotidningen i vestra Canada, utkommer hvarje vecka i 7-spaltigt, 8sidigt format, behandlar uteslutande canadiensiska förhållande, innehåller nyheter från Isl. och Utlandet, intressanta följetonger, berättelser, etc. Annonsafdelningen rekommenderas till ett noggrannt studium.

Prenumerationspriset är:—

Helt År (i förskott)	$1.00
Halft År do.	.60
Fjärdedels År do.	.35
Helt År till Sverige,	1.50
Halft År do.	.85

Prenumerationsmedel insändas så vidt i registreradt bref, som Post eller Express Money Order eller Postal Note. Dessa senare behöfva ej registreras.

Lokal agenter önskas å alla platser, där landsmän slagit sig ned, och lämnas god provision åt prenumerantsamlare.

Korrespondenser och nyheter, såväl som artiklar och uppsatser som beröra dagens frågor eller våra landsmäns särskilda förhållanden, skola alltid finna plats i tidningens spalter, såvida de ej komma i kollision med tryckfrihetsförordningen.

Tryckeri och Kontor är belaget å 259 Fountain Street, invid Sv. lut. kyrkan, och inviteras landsmännen till besök.

Bokhandel i förening med tryckeriet. Rikhaltig svensk och norsk o. dansk litteratur, ordböcker och läroböcker i engelska språket.

Adressera:—

CANADA,
259 Fountain st.,
Winnipeg, Man.

Registrera edert namn den 1 juni om ni ej står på vallistan.

Manitoba regeringens försäkran att intet val skall företagas inom ett år bör tydas: orden äro till för att dölja tankarna.

Den allmänna rösträtten har Roblin-regeringen utvidgat med den "allmänna bråkrätten", ty mera trassel och bråk vid valen får man ej bevittna annorstädes än i Manitoba. Rösträtten är preserverad för konterverna, "bråkrätten" för liberalerna.

De temporära hufvudstäderna de nya provinserna skola fira sin födelsedag den 1 juli, Dominion-dagen, under passande festligheter. Löjtnant-guvernörerna skola då samtidigt installeras. Emellertid, de, som ej få bjudning eller ej kunna valhärda af andra orsaker, borde, så godt de kunna, hemma celebrera dagens betydelse.

ANFALL PÅ ÄMBETSMÄN.

Anklagelser mot en hel större folkklass kunna icke rättvisligen göras. Anklagelser gjorda i allmänna ordalag mot en hel klass äro i de flesta fall blott så mycket förtal. Tror man sig ha en rättvis sak att förfäkta och är modig nog att anfalla alla, så borde man ock vara nog ärlig att utpeka den man tror vara skyldig. I stället göres anfallet af såväl talare som tidningsmän under förståendet: "politici ha inga principer." Detta påstående är ett af de där hänsynslösa förallmänligandena, tyvärr icke sällsynta, hvilka bringa talarestolen och tidningspressen i vanrykte och göra våra ämbetsmän en stor orättvisa samt tillfoga de allmänna rättsbegreppen en oersättlig skada.

För en viss typ af talare synes det vara lifvets största glädje att utslunga urskilningslösa, alla inbegripande förkastelsedomar öfver politiska partier och deras ledare. Allt som behöfs för att vara väl utrustad för ett sådant värf är bristande lifserfarenhet, ofullständig kunskap om fakta, en stark röst, ett otygladt ordförråd och en uttänjbar åsikt om den i nionde budet oss ålagda plikten. Med denna utrustning kan hvilken som hälst talare, som är så sinnad, "språnga örhinnan på pöbeln", och tillvinna sig ett billigt anseende för "självständighet" och "mod". Men för ett sådant nidingsdåd fordras det hvarken självständighet eller mod. Att anfalla män, som icke äro närvarande, och som antagligen icke komma att hämnas, äfven om de känna sig vara i anfallet utpekade, det är icke hjältemodigt. Men hos deoch dock är det den och icke vare tanklöse får denna bedrift utseendet af hjältemod. Lyckligtvis hålles icke denna typ af tuktlösa talare i högt anseende någonstädes i Canada.

Samning att säga så finnes där goda, dåliga och medelmättiga personer i alla samhällsklasser, i alla kall och yrken lika väl som i politiken. Där finnas okunniga, abnorma, själfviska män såväl som hederliga och ärliga män med ofördärfvade moraliska begrepp i såväl stat som kyrka. Ingen klass har fått monopolsrätt på godt eller ondt. Visserligen ligger frestelsen nära till hands för politikern att allt för mycket låta jämka med sig i sina begrepp, men när alla dithörande omständigheter blottats, och personen i fråga lemnats tillfälle att själf motivera sina efter bästa — fastän mänskliga — förstånd verkställda uppdrag, så blir man icke så redobogen att kasta den första stenen.

Det urskilningslösa klandret af allt och alla verkar en positiv och oerhörd skada i samhällskroppen. Canada behöfver intelligenta, självständiga och högsinta män i politiken. Men det allmänt gängse misstroendet mot ämbetsmäns ärlighet och personliga heder, hvilken illa underrättade talare och tidningsmän så skoningslöst underblåsa, är ägnadt att verka afskräckande på män, som värdera sitt goda namn och rykte; och om något är ägnadt att omskapa en annars ärlig ämbetsman till att blifva, hvad han så ofta beskylles vara, så är det just en sådan samvetslös kritik som den ofvannämda. Den verkligt principlöse politikern, å andra sidan, blott skrattar åt alla anfall, som hållas i den där fega, obestämda stilen, och just på grund af sin obestämdhet tillåter de verkligt skyldiga att slippa undan under den allmänna beskyllningen — hvilken är lika fräck som den är grym — att politici sakna alla principer.

UNIONSPOLITISK PRIVAT-DIPLOMATI.

1814 års norska självständighetsparti hade sin Carsten Anker. 1905 års norrmän vilja naturligtvis i detta stycke lika litet som i andra vara sämre än riksfäderna. I Fritjof Nansen ha de trott sig finna sin Carsten Anker. Fritjof Nansens "mission" kan ge stoff till hvarjehanda betraktelser af icke uteslutande behaglig, men i flera hänseenden lärorik art.

I främsta rummet fäster man sig väl vid det norska lättsinne, som nu återigen utan tvekan tager initiativet till utlandets indragande i Sveriges och Norges unionella spörsmål, hvilka bekvämast och tryggast borde kunna lösas af unionskontrahenterna själfva, och för hvilka tredje mans slumrande intresse icke kan väckas utan ömsesidig risk för dem båda. Men därjämte kan man icke undeflåta att anställa en jämförelse mellan den effekt, en Fritjof Nansen med det gemensamma konsulatväsendet fullkomligt brödrt är i stånd att genom pressartiklar, personligt framträdande vid högofficiella tillfällen och — hvarför icke? — genom intim personlig underhandling kan vara i stånd att åstadkomma, med den kvasidiplomatiska roll en eller annan från den svenska utrikesförvaltningens sida okontrollerbar norsk särkonsul kunde visa lust att uppträda i till den gemensamma utrikespolitikens sprängande.

Af hvad man känner om Fritjof Nansens politiska mission intager hans artikel i Times och ett par andra större utländska blad främsta rummet. Den utgjorde en ganska välskrifven framställning angående unionens historiska utveckling och den nuvarande politiska situationen, nämligen sådan den ter sig genom norska glasögon. Att denna framställning är behaftad med inokor och bäder av språng, hvilka för svenska ögon synnerligen bjärt framträda, har först Sven Hedin och sedan riksantikvarien Hildebrand på ett synnerligen klart sätt ådagalagt. Häri ligger intet nytt. Svensk och norsk betraktelse af unionsförhållandets historiska uppkomst och rättsliga natur ha af gammalt gått parallelt från grundskilda utgångspunkter. Att hopjämka dem lär hvarken logiskt eller folkpsykologiskt vara möjligt, och ej ens det största skarpsinne i världen lär heller vara i stånd att öfvertyga ena eller andra parten om dess egen upplattnings oriktighet och om riktigheten af motpartens. Att draga dessa skilda åskådningar under världsopinionens domvärjo synes också skäligen ändamålslöst; att skipa rätt mellan dem torde denna sakna både intresse och förutsättningar för. Hr Hedins styrka ligger också framför allt däri, att han pekat utöfver de exklusivt nationella ståndpunkterna på den storpolitiska synpunkt, som ligger innesluten i den skandinaviska halföns omtälda geografiska läge. Denna synpunkt har Nansen icke vidrört, han har det icke ens i tanken. Han ser det icke ens i tanken. Han ser det icke ens i tanken. Han ser